

[Gustav Pedersen.]

slag, Flertallet har stillet, men jo ikke saadan, at det bliver et helt andet Tal. Om det bliver halvanden Gang saa stort eller dobbelt saa stort, tør jeg ikke sige, men man kommer altsaa til at bevæge sig i nogle Hundreder, medens Nedsættelsen af Dagpengesatserne kommer til at omfatte de mange Tusinder. Der er altsaa ikke Tale om, at det er noget, der ligner en Handel, gaaende ud paa, at man nedsætter for dem, der skulde være de bedst stillede, og saa giver et tilsvarende Beløb til dem, der er ringere stillede.

Endvidere er der Ændringsforslag om, at den nugældende Ordning forlænges indtil 1. Marts. Selvfølgelig er det bedre, at Nedsættelsen træder i Kraft den 1. Marts end den 1. Januar; derom er der ingen Tvivl. Om der er nogen Grund til at takke Regeringen eller Flertallet i den Anledning, er en Ting for sig. Forholdet er jo det, at det var ikke muligt at faa det nødvendige Materiale, som skulde kendes, for at man endelig kunde behandle Lovforslaget færdigt inden den 1. Januar som først foreslaaet af Regeringen. Jeg vil endda vove at paastaa, at den Tid, der er nu fra Lovforslagets Færdiggørelse til dets Ikrafttræden, er meget ringe. Det vil uden Tvivl give overordentlig mange administrative Vanskeligheder. Hvornaar Arbejdsdirektoratet er i Stand til at udsende de Cirkulærer, der skal udsendes i Henhold til Lovændringerne, kan jeg ikke sige, men der er dog visse Ting baade at beregne og gennemarbejde, inden man kan sende Cirkulæerne ud, i første Række med Hensyn til Børnetillægget. Men der er vel ogsaa andre Ting, der skal behandles indgaaende, inden man kan sende Cirkulæerne ud. Det vil altsaa sige, at i bedste Fald faar man vel en lille Maaned til at sætte Afdelingerne ind i de nye Regler og give dem Besked derom. Her maa jeg bl. a. gøre opmærksom paa, at den største af vore Arbejdsløsheds-kasser, Arbejdsmændenes Arbejdsløsheds-kasse, i Forvejen er administrativt spændt til Bristepunktet. Det er antagelig ingen Hemmelighed, at Arbejdsmændenes Arbejdsløsheds-kasses Hovedkontor blev bombet sammen med Shellhuset, og det er vel heller ingen Hemmelighed, at det at skaffe praktiske og godt indrettede Kontorlokaler ikke er noget, der er saa ligetil; det kender Staten jo selv til. De har maattet indrette sig interimistisk, og de har været overordentlig vanskeligt stillede baade med Hensyn til deres Forhold til Medlemmerne og med Hensyn til at skaffe fornødent Inventar, Maskiner og hvad der i øvrigt skal bruges i en moderne

Administration. Naar de saa nu for Regnskabsaarets sidste Maaned skal til at foretage en lang Række Ændringer i Udbetalingsregler og i Understøttelsessatser, vil det blive en Anspændelse, der truer med at give kaotiske Tilstande. Hvis de saa, hvad der i nogen Grad er Mulighed for, igen den 1. April, hvis der sker Ændringer i Udgiftstallet eller der paa anden Maade kommer nye Ting, skal til at lave om en Gang til, vil det betyde, at man for sidste Maaned i Regnskabsaaret, samtidig med at man skal foretage alle de Opgørelser, der nu engang skal til for en statsanerkendt Arbejdsløsheds-kasse, skal begynde forfra igen og gaa det hele igennem. Jeg synes, at det, naar det kun drejede sig om en Maaned, havde været forsvarligt, om Regeringen havde sagt, at den Maaned fra eller til kan vel ikke være afgørende, naar der staar saa store Ting paa Spil, som Tilfældet er.

Vi har i Overensstemmelse med det, der er fremsat ved første Behandling, og i Overensstemmelse med de Bemærkninger, der i øvrigt er gjort om Forhandlingerne i Udvalget, stillet Ændringsforslag, gaaende ud paa for det første at føre Huslejhjælpen tilbage til ogsaa at gælde for Ikke-Forsørgere. Jeg gør her opmærksom paa, at der er mange Ikke-Forsørgere, der har en lige saa selvstændig Husholdning, som visse Forsørgere har, og som er lige saa haardt ramt paa Grund af de vanskelige Forhold, der arbejdes under for Øjeblikket. Derfor vilde det ogsaa være naturligt, at man ikke paa det nuværende Tidspunkt skar dette Huslejetilskud bort; der skal alligevel skaffes Dokumentation for, at de virkelig har den Udgift til Husleje. Det har vi stillet Ændringsforslag om, og endvidere har vi stillet Ændringsforslag om, at den Bestemmelse, der blev indført ved Lovanordning af 20. Marts 1945 og senere ophøjedes til Lov, gaaende ud paa, at der kan gives Dispensation fra den saakaldte 26 Ugers Bestemmelse og endvidere fra Bestemmelsen om de 3, 4 og 5 Aars Maksimum, ogsaa forlænges. Der er maaske dem, der vil synes, at denne Bestemmelse ikke er paakrævet, men jeg gør her opmærksom paa, at der er visse Grupper, som har haft saa lidt Arbejde i de foregaaende Aar, at de ikke har kunnet erhverve deres Ret til Understøttelse. Jeg tænker bl. a. paa Chauffører og Havnearbejdere, men der er ogsaa andre Grupper. Jeg gør opmærksom paa, at f. Eks. Havnearbejdere for at bevare deres Plads i Rækken der, hvor de nu engang havde deres Arbejdssted, i de Aar, hvor der ikke var noget at bestille, var nødt til at møde hver Dag paa